

Žádná vůně, žádný ráz, žádný
charakter doby. Beznaděj
bez naděje. Nebýt klubů,
v nichž stačilo sejít jen pár
schoďů a svět byl naruby. Dvě
stovky šťastných trosečníků
jen pro tenhle večer a ti
tři: Zuzana Michnová, Petr
Kalandra a Oskar Petr...

Vojtěch Lindaur

DÁVÁM, TAK BER!

marsyas

Vojtěch Lindaur

**DÁVÁM,
TAK
BER!**

Galén

Upozornění

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Galén

Na Bělidle 34, 150 00 Praha 5

www.galen.cz

© Galén, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani žádná její část nesmí být reprodukovány, uchovávány v rešeršním systému nebo přenášeny jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez písemného souhlasu nakladatelství.

Autor a nakladatelství Galén vynaložili velké úsilí, aby zjistili majitele autorských práv dokumentárních fotografií. Omlouváme se za případné neúmyslné vynechání jmen autorů, s radostí je uveřejníme v dalším vydání této publikace.

Photos © Alena Dvořáčková, Jiří Hampl, Richard Jarausch, Miroslav Jirsa, Josef Kratochvil, Ivan Kiša Menčík, Ivan Prokop, Jaroslav Prokop, Jan Šibík, Pavel Štoll, archivy Karoliny a Kristiny Kalandrových, Zuzany Michnové, Oskara Petra a nakladatelství Galén, 2013
Posters © Zdeněk Halamásek, Jaroslav Hutka, Miroslav Jiránek, Luděk Kubík, Karel Haloun, Ondřej Pfeiffer, archivy Roberta Radosty a Malostranské besedy, 2013
Reviews © Jiří Černý, Nina Dlouhá, František Horáček – heirs, Ondřej Konrád, Jan Rejžek, Jaromír Tůma, 2013
Sleeve note © Petr Dorůžka, Vojtěch Lindaaur, Zuzana Michnová, Oskar Petr, 2013
Typography © Luboš Dřtina, 2013
© Galén, 2013

ISBN 978-80-7262-990-9 (PDF)

ISBN 978-80-7262-991-6 (PDF pro čtečky)

OBSAH

PROLOG 7

NEŽ SE NAŠLI 11

Zuzana Michnová – Líbezná výtržnice **12**

Petr Kalandra – Přítel člověka **22**

Oskar Petr – Ferlinghetti od Glaubiců **32**

SPOLU 43

KAŽDÝ SÁM 71

Oskar Petr – Plavec dlouhých tratí **72**

Zuzana Michnová – Na vlastní kůži **82**

Petr Kalandra – Zapadající slunko **100**

P. S. 115

EPILOG – JAKO SOLNEJ

SLOUP 121

PŘÍLOHY 125

Diskografie Marsyas **126**

Sleeve note k albům **143**

O Marsyas **151**

Vzpomínky přátel **174**

Rejstřík **185**

PROLOG

„V kolik to sakra jede?“ – „Nevim, snad po půl čtvrtý,“ odpověděl jsem v mlžném přítmí autobusové zastávky u strahovských kolejí, a dál jsem se s tím nejspíš mileneckým párem nehodlal zaobírat – hodina mezi psem a vlkem, lezavý konec noci, někdy v srpnu 1975. Jenže pak jsem potřeboval oheň, a když mi ten kluk škrtnul a plamínek sirky zároveň ozářil dívčí tvář, tu mi svitlo: Oskar Petr a Zuzana Michnová! Jen před pár hodinami jsem byl ve strahovské Jedničce jedním z mnoha, kteří jak u vytržení nejen sledovali či poslouchali, ale prožívali koncert tria Marsyas. Dvě hodiny, možná víc, ulítával jsem z panelákové reality vysokoškolské ubikace někam do slunné Kalifornie, kterou jsem si tehdy jen představoval. „Kde je Kalandra?“, napadlo mne se blbě zeptat na třetího... Snad pro mé dlouhé vlasy a ubalené cigáro obtěžoval se Oskar utrousit, že „někde chlastá“. Pak jsem jim pochválil koncert, ale o tom už se bavit nechtěli a navíc reflektory autobusu ozářily jinak pustou zastávku. V dopravním prostředku, který směřoval ke smíchovskému tanku, už nebyla k hovoru chuť. Zatímco s každou zastávkou přibývali dělníci s ospalky silou unášení na ranní šichtu, Oskar usnul, nebo to jen předstíral, a Zuzana hleděla do dále jitřního šera, madona těla, madona ducha. Vystoupil jsem u tanku, a než zaklinkala první tramvaj číslo 12, zkoušel jsem si svůj zážitek uspořádat v souvislosti s koncertem, ale hlavně v souvislosti s tou dobou. Strahovské koleje už dávno nebyly místem, kde by se stejně jako před pár lety, tedy v sedmašedesátém, bouřilo. Někteří z tehdejších revolucionářů sice na Strahově zůstali, totiž v tamních kotelnách, ale

to byl už jen trapný relikt. V nadzemí panovala ve-směs poslušná nuda povýšená na jakýsi kánon nezbytný k vegetování na vysoké škole. Ostatně síto přijímacích zkoušek bylo už tehdy pečlivě zbudované („co soudíte o vstupu vojsk Varšavské smlouvy...“ apod.) Hloupí či vychytralí adepti nejvyššího vzdělání nesoudili nic, nebo to jen tak říkali, a rozšiřovali znormalizovaný dav, až si Husák mnul ručky. Nový vysokoškolský zákon zbavil studenty prakticky všech akademických svobod a bylo po ptákách. Bezčasí. Žádná vůně, žádný ráz, žádný charakter doby. Beznaděj bez naděje. Nebýt tří klubů očíslovaných podle bloků 1, 7 a 11, v nichž se jakýmsi zázrakem pořád ještě udržoval odér konce šedesátých let. Stačilo sejít jen pár schodů a ve strahovské Jedničce byl svět naruby. Soudě podle vzhledu v sálku posedávalo a postávalo zcela nevysokoškolské publikum. Příjemně uvolněná atmosféra, vzájemné souznění se třepotá ve světle reflektorů a na pódiu sedí jedna holka a dva kluci. Měl jsem s sebou kotoučový magnetofon a mikrofón, který nepřiliš kvalitně zaznamenával: „Will the circle be unbroken? By and by Lord, by and by / There's a better home awaitin' / In the sky Lord, in the sky. Z dokonale sladěných hlasů vyzařovalo až živočišné teplo, nekašírované pohodlí a obrovská radost z toho, jak jim to zní. Uvolněná nálada zasáhla i ty před pódiem, sborové finále dávalo odpověď: kruh se propojil, Circle was unbroken. Dvě stovky šťastných trosečníků jen pro ten dnešní večer a ti tři: Zuzana Michnová, Petr Kalandra a Oskar Petr, kteří se hledali, až se na historicky krátkou chvíli našli...

**NEŽ
SE
NAŠLI**

Zuzana Michnová

líbezná
výtržnice

Zuzana Michnová, II. festival folk songu, Praha, 1971
(foto Pavel Štoll)

Když ta holčička 1. března 1949 v jihlavské porodnici zapěla svůj primární výkřik, barva hlasu a intonace nebyly tehdy zjištěny. Co však lze s úspěchem předpokládat, že to nemohl být zvuk radosti, ačkoli pan farář v kostele sv. Jakuba nešetřil mešním vínem. Doba, která nastávala, k tomu nedávala sebe-menší důvod. Posuďte sami: Jen krátce předtím byl na žádost obyvatel Zlín přejmenován na Gottwaldov, a když Zuzanka otevřela své do hloubi lícních kostí koketně posazené oči jak smola, byl založen Pionýr. A pak už šlo o krky: 21. června byl v plzeňské věz-nici Bory oběšen generál Heliodor Píka (úplně prv-ní justiční vražda) a 5. listopadu ve věznici Pankrác dalších šest nestraníků v souvislosti s přípravou údajného květnového protikomunistického povstání. Ve stejném roce se narodili „nosem spříznění“ Meryl Streepová a Boleslav Polívka.

Zuzanin tatínek, který do Československa přišel hned ke konci války jako příslušník anglické osvobo-zenecké armády se třemi medailemi na prsou, teh-dy o svých válečných zásluhách raději mlčel. O to víc se věnoval svým dcerám. „Můj táta byl báječný člověk, vedle toho, že ovládal sedm jazyků, miloval hudbu a dá se říci, že mě k ní přivedl – naučil mě třeba hrát na kytaru,“ usmívá se Zuzana po víc než padesáti letech poněkud nostalgicky. Sám vyhrá-val na piáno, akordeon a především velmi virtuózně na foukací harmoniku. „U nás doma si dokonce několikrát zahrál i s Petrem Kalandrou, který platil za skvělého harmonikáře. Táta mu ale nadával, že hraje špatně. Petr hrál na foukačku dylanovsky, což

táta neuznával, pro něj to bylo málo. Říkal, že takoví harmonikáři se jen snaží zakrýt, že na ten nástroj ve skutečnosti neumějí.“ A také otevřel Zuzaně cestu k Elvisovi, kterého velmi miloval. „Zpíval jí písničky, co se za války naučil v Anglii. Zuzana tak dostala folkovou školu ještě dávno před deskami s Joan Baezovou.“ (Jiří Černý, 1975) Starší sestra chodila (už v Náchodě, kam se s rodiči přestěhovaly) zpívat do tamního sboru Hron, a pokud s tím byl spojený i ples, Zuzana se přidávala. Tam si vedle oblíbené rodinné Happy Birthday našla další parádní číslo: Gaudeamus. Po skončení programu se mladistvá výtržnice pustila do křepčení v rytmu songů tamního tanečního orchestru. Repertoár poloviny šedesátých let v rodném městě Josefa Škvoreckého byl nasnadě, přesto se Michnová brzy chopila mikrofonu tohoto tělesa, aby záhy přestoupila k bigbítu. Angažmá v kapele Hellmen jí rozmlouvali nejen ve škole, ale i jinak benevolentní rodiče. Půvabná středoškolačka však tehdy byla v zajetí múz. Chtěla být malířkou, modelkou (skutečně pózovala pro místního fotografa) a herečkou (později si v několika českých filmech zahrála epizodní roli).

„Pro muziku jsem se definitivně rozhodla po absolvování gymnázia, tedy v době, kdy už jsem věděla, že něco umím a že si musím vydělat peníze na to, abych si mohla dovolit platit svou učitelku zpěvu. A to se mi podařilo. Paní profesorka bydlela nedaleko od bytu mých rodičů, chodívala jsem k ní ráda, naučila mě základům práce s hlasem, dýchání a podobně. Jednou se přišla podívat i na můj koncert, hráli jsme tehdy

Zuzana Michnová, cca 1974 (archív Zuzany Michnové)

nahoře: Zuzana Michnová a Jiří Jeřábek, IV. folk a country festival, Praha, Radiopalác, 18. prosince 1972 (archiv nakladatelství Galén)
 dole: Petr Kalandra, Zuzana Michnová a Jiří Jeřábek, u Jeřábků na střeše (z archivu Karolíny a Kristíny Kalandrových)

v kulturáku na Smíchově. Po koncertě jsem od ní dostala kytici s vizitkou Zuzana Michnová z Otradovic – ona si pořád dělala legraci, že jsem potomkem Adama Michny.“

Do Prahy vpadla jako vichřice, přesně včas, aby se jí navěky vryly do hlavy děsivé okupační obrazy osmašedesátého roku. Jiří Černý v roce 1975 psal: „Aby se v Praze sama neztratila, nemusela daleko: z narožního papírku na Václavském náměstí se dočetla, že folková skupina hledá zpěvačku.“ Romance s kapelou Folksingers trvala necelý rok; z původní osmičlenné sestavy zbyl nakonec jen Václav Prejzek a Zuzana. Přesto si u Folksingers Michnová začala brousit svůj výraz. Zpívala tu jak americké lidovky (Swing Low Sweet Chariot), skladby tehdy velmi populárního tria Peter, Paul and Mary (All My Trials) nebo české lidové. Na sampleru Porta (1969–1970) dokonce vyšly dvě skladby Folksingers (Fullerova San Francisco Bay Blues a Křišťálová studánka s textem Josefa Václava Sládka), takto Zuzanin gramofonový debut. Natočili ještě pár skladeb pro Československý rozhlas, sice vesměs lidovky, ale Zuzana si ostříla ostruhy. „Mně vždycky trochu připadali jak slušný, milý mládenec, který v restauraci nenápadně kope pod stolem svou příliš temperamentní dívku.“ (Jiří Černý, 1975). Když v roce 1972 vyšel singl s vlastní skladbou Pošťák a cover verzí Gorgona Lightfoot O pohledu na spící dívku, zpívala Zuzana už rok v jakémsi příležitostném duu s banjistou Jiřím Jeřábkem (také se mihnul v sestavě Folksingers), který byl členem Americké banjistické organizace, jediný

**JAROSLAV HUTKA
VLASTA TŘEŠŇÁK
ZUZANA MICHNOVÁ
PETR KALANDRA**

plakát Šafrán, 1972 (Jaroslav Hutka)

z východního bloku (měl legitimaci nadepsanou Jeri Geranek). „Seznámila jsem se s ním v roce 1969. Studoval lékařskou fakultu a vyděsilo mě, že si vybral právě hygienu. Sám si stavěl hudební nástroje, napsal Školu hry na pětistrunné banjo a na banjo hrál kromě country i klasiku, například Mozarta. Uměl také skvěle na akustickou kytaru, ale to ho moc nebavilo. Když se mi z mé první kytary vytrhla kobylka s kusem ozvučné desky, vyrobil mi z ní tzv. bentar, což byla jakási kombinace banja a toho kytarového pozůstatku. Byl to samouk, ale nedělalo mu problém hrát podle dosti obtížných amerických zpěvníků. Měřil dva metry a se šéfem amerických banjistů se scházel za bývalého režimu v Budapešti. Jirkův otec, oční lékař, pomohl mnoha kamarádům k modré knížce,“ podává Zuzana velmi detailní svědectví člověku, který jí představil Petra Kalandru. Jeřábek usoudil, že ve třech jim to půjde lépe, a v prosinci společně s Kalandrou zaklepali u dveří Zuzanina bytu. První představení tria se mělo konat v Jablonci. Medik však ochořel a těsně před odjezdem volal, že má horečku a tím pádem koncert musejí odehrát sami dva. „A my jsme do toho s radostí šli. Cestou v autobusu jsme se domlouvali na repertoár – znali jsme to samé: Dylan, Donovan, Joan Baezovou, Crosby, Stills, Nash a Young, Beatles, Rolling Stones, Melanii, Jefferson Airplane. Nedávno za mnou přišli pamětníci koncertu, je to radost,“ vzpomíná Michnová. Bylo zažehnuto. Jako jakési P. S. Zuzka k Jeřábkovi dodává, že „Jirka teď žije v Argentíně, pracuje v misii, kde není ani telefon. Když si chce zavolat do světa, musí jet asi

muzikalita. Zatímco s kytarou se Petr ploužil při zemi, vedle Zuzany vylétal nad oblaka. Muzikanti si na oplátku Zuzanu pěstovali s dětinskou zvědavostí, co se ještě z té housenky, chované kluky v bavlnce, vyvine za něžného motýla. Drsnost rockerky, opřené le-dabyle o barovku, převtělení Joplinky. A tu jsme měli v sobě tak trochu všichni. Zuzana se s muzikanty nepárala. Párkrát snesla, že jsem dokonce v euforii vyskočil na pódium a přidal se fistulí. Jinde totiž už nebylo místo. Hlasy Marsyas vyšly do dějin folk-rocku jako přirozený soulad lidí, kteří byli tak nějak vždycky od-jinud. Zuzana to stmelovala pohanskými silami z dálky, nedávala najevo, kdo je v kapele šéfem. Udržela si své muzikanty i v době, kdy nezpívala. Krásně zpívatelné texty, doladěné vícehlasy, kdy třeba Petr Kalandra či Oskar šli nad samet Zuzanina altu! Všichni jsme okouzleně naslouchali CSN&Y. Jedině Marsyas ale dokázali převést proplétání anglických lehce zpívatelných slůvek do krás-né češtiny. Prolínání kázně s uvolněností – to je Zuzanino tajem-ství. Velká zpěvačka se nemusí přehrávat do milých maminek či babiček. Jede v tom naplno, teď a tady, a i kdyby třikrát upadla a sedmkrát pozapomněla, je to tam! Věstonická Venuše našeho mládí pořád ještě letíííí!

BOHDAN MIKOLÁŠEK

Vždycky jsem věřil, že na Marsu je život.

Bylo to slyšet.

Venuše Michnová si vybrala oběžnou dráhu blíže Slunci, a tak do-dnes nevychladla.

Jen drobný, ale zemitý Kalandra si vybral naši pozemskou plane-tu – i v nebi teď je pořád v zemské atmosféře.

Zpětně viděno jako by moje dráha v určité rovnoběžce sdílela stej-ný prostor, stejná pódia i stejný čas, dobu, epochu, jistě dějinně záviděníhodnou. Kdo to nezažil, nemůže vědět, co nám má závidět. Dnešní doba je něco jako dvacet let toho známého dne po Váno-cích... Spousta dárků, halda obalového materiálu, do Silvestra da-leko. My jsme měli čtvrtstoletí to adventní očekávání a všeho bylo tak málo, že jsme směli mít radost si sami věci vytvářet. Byla to doba, kdy si písničkáři nekonkurovali, ale jen tak se střídali na pó-diu, někdy se setkávali i mimo zákulisí nebo spolu i kamarádili, či jinak o sobě věděli.

Abych se přiznal, možná si aktivně pamatuju jen jednu Zuza-ninu písničku – a to ještě z doby, kdy zpívala s Vaškem Prejz-kem, tu o tom pošťákoví. I ona mi řekla při velkém šafránském

retrokoncertu, že si vždy vybaví tu moji, stále stejnou... o tom bílém ránu. V tom originál Marsyas triu je slyším dodnes, ale Kalandrovo blues jsem jako Neameričan jen obdivoval, tak jako pověstné plíce zpěvaččiny a perfektní trojhlas z plna hrdla všech tří. Z Oskara si pamatuju spíš jeho texty asociací, koláží, poezie okamžiku. Respektive nepamatuju, protože okamžitost má jen „ted“, bez paměti, bez minulosti. Ostatní jsou báje a jiné řecké pověsti.

Kdybyste chtěli, mohu vám dodat jednu skutečnou historku. Porta, Svitavy 1974. Vondrákova folková veleknihna to sice po vzoru George Orwella vygumovala, ale vyhrál jsem tam dvě „porty“. Co tam tehdy zpívali Marsyas, také už nevím. Jen na důkaz rozpětí okamžitě žité poezie takový krátký filmový střih, abych zase nominal Oskara – na společných sprchách podlehl z té sousední... má mladá, právě se sprchující manželka Jana se nestačila divit ani pohoršit. „To nic, já jsem jenom šmírák!“ Za trest tu Portu nevyhráli. A propos Marsyas – to, že hudebně soutěžil s bohem Apollónem, neznamenal, že vyhrál. Na flétnu, natož tu řeckou, aulos, nikdy nehráli – naopak se poučili a nemaje Apollónovu harfu, bušili do kytar, protože – to byl Apollónův trumf – se při tom dá i zpívat. Než si Marsyas stačil vyrobit jihočeské dudy, stáhli mu kůži. A čeští turisté jsou nenechaví... Proto je asi ten náš Marsyas vždy spojený s tou Zuzanou... Ale nevyhrát, a přesto se dostat do světových dějin, to má svoji cenu.

Marsyas byla veselá, ale i pilná parta a tu Portu by si tehdy jistě dokázali užít líp profesionálně – v mém tehdejšími zákazů mi to stejně nepomohlo. Nepamatuju se, že by se jejich písně někde střetly s mantinely tehdejšího režimu, ale bylo cítit a slyšet, kde stojí. Vždy byl takový pocit – ještě chvíli pádlovat a už bude Amerika. Byli autentičtí až věrohodní a hlavně svobodní, což už samo tehdy bylo na pokraji trestného činu. Oskar se vytrestal sám emigrací. V Praze mi předtím připadal jako „Američan“ víc, než když mě jako jeden z mála kolegů navštívil ve Švýcarsku, v mém vlastním, tehdy čerstvém exilu. Je to zvláštní, že Martin Kratochvíl se díky pobytu v USA sice naplnil obdivem k tomuto dílu světa, ale emigraci si rozmyslel a šupajdil si to nazpátek... Přesto mohu vyjmenovat řadu těch (vlastně jsem po Oskarovi převzal jeho spoluúčinkování v Jazz Q), kteří jakoby zcela náhodou po spolupráci s Martinem „vzali roha“, ...aby za kopečky udivovali Západem unavený západní svět svými nápisy jako svoboda, natož pravda. Myslím, že kdo s láskou k americké hudbě zkoušel mít rád i Ameriku jako takovou, se nakonec musel vrátit do Čech. Svět mezitím zachvátila vlna laciného antiamerikanismu a Čechy, sice už polevují, ale viděno ze Švýcarska se mi zdají jako oáza amerikanofilie. Já se Američanů zastávám, respektive tvrdím, že Američani jsou jen ti Indiáni a Inkové, a – když pominu nečekaný barevný odstín

současného jejich prezidenta – ostatní jsou jen Evropané, kteří věřili na symfonii o Novém světě, a podržávali bychom jim jen vlastní větev.

Zpět k mému domácímu úkolu.

Z Marsyas byli lidé na větvi právě proto, že to byla parta hudebně vyjádřená vícehlasem – lékem v písničkářském monoteismu. Každý z nich měl jistě na to – i si to vyzkoušel – pustit se do soukromého hospodaření. Ale přeci jsem rád, že Zuzana jako matka pluku přeorala meze, a co je možné, opět sjednotila. Možná na tom má zásluhy i nakladatelství Galén, které dokázalo pod záminkou knihy přivést jeden večer na jednu scénu celý bývalý Šafrán. Myslím, že i tak se Marsyas snažili vzlétnout z jejich zlatého prachu. Ale určitě takový počín jako kniha je prospěšná energie. (Už máte moji knihu?) My jsme totiž generace, pro kterou ta hmotná zaznamenatost – právě v žánru, který zní a odezní – něco znamenala. A zpívali jsme, „jako když tiskne“.

Ta zmínka o šafránském koncertu a Zuzaně v „herecké šatně“ začínala totiž jejím hlaholným, vřelým vrácením do místnosti, máváje slovy „...podívej, mám svoji knihu!“ Třeba se teď také objevím v zákulisí, abych si poslechl její nové „...máme naši knihu!“ A tak jí ruku nepodám ani nepotřesu, ale tisknu!

VLASTIMIL TŘEŠŇÁK

Marsyas? Stáhnout z kůže málo!

REJSTŘÍK

A

- A co já* 160
A Secret 131
 Abba 157
 Adamec, Jiří 162
After Midnight 110
 Akropolis (sál) 122
 Alice In Chains 80
All My Trials 18
 Amatérské sdružení profesionálních muzikantů viz ASPM
 Americká banjistická organizace 18
 The Animals 176
 Antonioni, Michelangelo 68, 154
 Apollón 44, 97, 128, 132, 139, 151, 170, 182
 Argema 180
 Asanace (akce StB) 72
Asi v tom bude nějaký háček (album J. Spáleného) 140
ASPM v klubu Na Petynce 1990 (album ASPM) 141
 ASPM 103, 108, 109, 141
 Atelier (divadlo) 45, 162
 Athéna 44, 49, 151, 156, 170
 Aykroyd, Daniel Edward
Dan 149

B

- Babalet 111
 Babí léto (festival) 195
 Baezová, Joan Chandos 15, 20, 149, 151, 168, 169
 Balbínova poetická hospůdka (klub) 82
 The Band 110, 149, 152, 175
 Baráčnická rychta (sál) 39, 41, 45, 145
 Bareš, Stanislav 176

- Barikádovna (kulturní dům Barikádníků, sál) 40
Barnodaj (album The Progress Organization) 66
 Barnodaj viz Progress Organization
Baróza 132, 171
Barvám 64, 128, 130, 136
 Basler, Dalibor 174
Básníci s kytarou (nevydaná kniha písňových textů) 160, 163, 165
 Beat Club (TV pořad) 40
 Beat Salon 35
 The Beatles 20, 35, 92, 149, 153, 156, 158
Because 156
 The Bee Gees 153
Bělásek ztracený v dálkách viz Nevěsta prodaná láskám
 Benesch, Petr 137
 Berklee College of Music 72
 Besídka zvláštní školy (divadelní pásmo Šimka a Grossmanna) 25
Big beatové šlágry z rádia (sampler) 140
Bitches Brew (album M. Davise) 148
Blackbird 149
 The Blue Effect 66
Blues in Mind (album J. Spáleného a P. Kalandry) 140
Blues navečer 130, 138, 159, 160, 165, 167
Blues o klamně naději 141
Blues podzimního odpoledne 70, 142
Blues pro barmanku „U Brázdů“ 141

Blues pro Mr. Vaňka (album ASPM) 141
 Blues Session 46, 96, 98, 101, 102, 110, 111, 116, 165
 Bobek, Pavel 102, 142, 152
 Bohemia 65, 157
 Bowie, David 73
 Brabec, Jiří 129, 131–133
 Bradbury, Raymond Douglas 162
 Branické divadlo 161
 Bratrych, Václav 100, 128, 134, 139, 172
 Brown, Arthur Wilton 176
Břímě 95, 110, 135
 Buffalo Springfield 30, 152, 165
 Buñuel, Luis Portolés 100, 138
 Burian, Jan 45, 134, 142, 160

C

C & K Vocal 66
 Caller, Camilo 139
Carey 135, 137
 Carpe Diem (klub) 77, 89
 The Catkins 35
 Cejnar, Roman 134
 Cimfe, Milan 112
 Clapton, Eric Patrick 110
Co tě čeká 93, 132, 138, 170
 Cohen, Leonard Norman 132, 170
 Collegium Musicum 66
 Combo FH 46, 65, 175
 Corea, Armando Anthony *Chick* 64, 69, 73
Cowgirl In The Sand 31, 42
 Creedence Clearwater Revival 35
 Crosby, David Van Cortlandt 20, 31, 48, 68, 83, 122, 143, 148, 151, 152, 154, 165, 168, 175, 180, 181
 Crosby, Stills, Nash a Young viz CSN&Y

CSN&Y 20, 31, 48, 68, 83, 122, 143, 148, 151, 152, 154, 165, 168, 175, 180, 181

Č

Čada, Jaroslav 134
 Čapek, Karel 47, 151, 169
 Čáslavská viz Klub Čáslavská
 Čechomor 81
 Černá-Filipová, Miroslava 40
 Černý, Jiří 4, 15, 18, 40, 48, 49, 67, 94, 153, 155, 156, 162, 163, 169, 174
Čtvero ročních období (píseň a pořad O. Petra) 38, 41
 Čtvrtý folk a country festival (Praha, 1972) 17
 Čundrgrunt 46, 101, 102, 109, 178

D

Daruju 133
 David, Michal 95
 Davis, Miles Dewey 148
 Dědeček, Jiří 45, 160
Dějà Vu (album CSN&Y) 48
Den s tebou viz Kámen velikosti krávy
Dětské šaty 109, 110
 Diestelmann, Stefan 102
 Divadélko v Nerudovce 45, 176
Dívka z plakátu viz Pin-up Girl
 Dlouhá, Nina 4, 167, 171
Dnes večer mě vynech 134
Domov věcí na stolech 135
 Donovan, Phillip Leitch 20, 25, 179
 The Doors 108
Dopisy 47, 64, 69, 129, 130, 136, 154, 159, 168
 Dorůžka, Petr 4, 129, 132, 145, 155
 Drtina, Luboš 4
 Druhý československý beat festival (Praha, 1968) 40

Vojtěch Lindaur

DÁVÁM, TAK BER!

Vydalo nakladatelství Galén, Na Bělidle 34, 150 00 Praha 5

Editor nakladatelství Lubomír Houdek

Šéfredaktorka nakladatelství Soňa Dernerová

Odpovědný redaktor Radek Lunga

Fotografie Alena Dvořáčková, Jiří Hampl, Richard Jarausch, Miroslav Jirsa, Josef Kratochvil,

Ivan Kiša Menčík, Ivan Prokop, Jaroslav Prokop, Jan Šibík, Pavel Štoll,

z archivu Karoliny a Kristiny Kalandrových, Zuzany Michnové, Oskara Petra a nakladatelství Galén

Plakáty byly zapůjčeny z archivu Zdeňka Halamásky, Jaroslava Hutky, Miroslava Jiránka,
Ludka Kubíka a Karla Halouna /3.dílna/, Ondřeje Pfeiffera, Roberta Radosty a Malostranské besedy

V příloze knihy jsou přetištěny základní články, recenze a průvodní texty k řadovým albům
Marsyas od Jiřího Černého, Niny Dlouhé, Petra Dorůžky, Františka Horáčka, Ondřeje Konráda,

Vojtěcha Lindaura, Zuzany Michnové, Oskara Petra, Jana Rejžka a Jaromíra Tůmy

Typografie Luboš Drtina

Sazba Petra Veverková

První vydání v elektronické verzi

G 311032

www.galen.cz | www.olivovniki.cz | www.marsyas.cz

**Kniha byla vydána
v roce 25. narozenin nakladatelství Galén.**